

Rozcestí osudu

Rimortis

Jen jednou z cest můžeš se dát,
rozum se hlásí,
snad lepší je na místě stát.
Své jméno neznáš,
já jen vidím v šeru jeho stín,
tím, čím jsi kdysi byl,
kde jsou tvé sny a cíl?

Jsi tak blízko,
jen o krok blíž,
myšlenkou rozhodnout,
nad žitím udělat kříž.
To, co dal ti Bůh,
sám sobě chceš brát,
ne dvakrát, jen jednou můžeš se vzdát.

Vítej v zemi nenávisti nocí zastřenou,
kde snem se stává probuzení a spánek věčnou tmou.
Vítej v zemi nářku a pláče, co nikdo neslyší,
tak nestůj, běž tou nocí prázdnou - nocí prokletých.

Uvězněn ve vlastním já zkoušíš se bít,
nemůžeš stát, nemůžeš jít, snad můžeš jen snít.
Sám sobě lhát, sám sebe se bít,
před branou stojíš, snad peklo, snad ráj?

Vítej v zemi nenávisti

Řeka co nevyschne, bouře co neztichne,
růže co nezvadne, slunce co nezhasne,
mládí co nestárne, stáří co nezemře,
nic které nezmizí, všechno co ztratí se.
Oheň co nepálí, rány co nebolí,
tóny co nedozní, čas který nezradí,
smutek co netrápí, štěstí co nezmizí,
láska co nežárí, život co nekončí.